

Petr Hájek: Sto a dva roky samoty: Podivný svátek. Byla republika dobrý nápad? Ukradne BIS Lukašenkovi tajemství Covidu? V pustých ulicích jen policie. Demonstrace pro smích. Co by dali Katalánci za stát! Ostatně soudím...

- CZ24 News | 29. října 2020



ČESKO: Petr Hájek byl v ulicích „oslavovat“, lituje, že to neumí popsat jako Hašek, přináší řeč prezidenta Klause z Náměstí republiky a doufá v lepší příští

Bezpříkladně podivný státní svátek v bezpříkladně podivné době. Zcela liduprázdnými ulicemi Prahy – v níž to před 102 lety burácelo vzrušením, neboť tisíciletý český stát se právě stával republikou – krácím směrem k náměstí téhož jména, k Náměstí republiky. Při cestě od Václaváku potkám asi sedm osm civilistů a zhruba stejný počet policistů.

Blíží se jedenáctá. K rohu Obecního domu (právě zde byla republika před tím něco více než stoletím prohlášena) přichází bývalý prezident Václav Klaus. Položí kytici k pamětní desce, a pak do několika televizních kamer a asi ke dvacítce přihlížejících řekne:

Slova exprezidenta republiky

„Před sto dvěma lety byl v této budově vyhlášen svobodný a demokratický stát, jehož dědicem je dnešní Česká republika. Toto výročí bývalo slaveno důstojně, s úctou, s pokorou vůči tomu, co bylo tehdy vykonáno a s důvěrou a nadějí v budoucnost. Dnes tomu tak není.

Zakladatelé našeho státu ve složitých válečných poměrech strachu nepodlehli a svůj záměr prosadit dokázali. Vezměme si z nich příklad. Nedopustíme, aby nás paralyzoval záměrně šířený strach. Je jen na nás, jestli mu podlehneme.

Uplynulé století bylo naplněno úsilím jednou získanou svobodu a národní nezávislost znovu neztratit. Díky odvaze, obětím a práci celých generací našich předků se to nestalo. Toto historické vědomí by nás mělo naplňovat optimismem a motivovat nás k občanské aktivitě i v dnešní době, kdy čelíme novým vážným hrozbám, určitě ne jen zdravotního typu.

Pod pláštíkem protiepidemických opatření jsou omezovány Ústavou dané občanské svobody, je likvidována ekonomika (a s ní důstojné životy statisíců lidí), jsou rozvráceny finance státu, jsou vytvářeny dluhy, které budou zatěžovat nás a naše potomky dlouhá desetiletí.

Zůstaneme-li v pasivitě, zvítězí-li strach nad svobodou, necháme-li si vnutit arogantní, údajně expertní rozhodování a podřídíme-li se cizím zájmům, o všechno přijdeme. Nejen o to, co jsme vytvořili my, dnes žijící, v uplynulých letech, ale přijdeme i o dílo těch, jejichž odkaz si dnes připomínáme.“

Čtyřicítka rukou tleská, kameramani rychle balí své náčiní a přesouvají se o kus dál, kde má zanedlouho začít demonstrace proti vládním restriktivním protiepidemickým opatřením.

Kdo je ve kvelbu na velíně?

Je absurdní už z principu: Smí na ní být jen stovka lidí, kteří by se navíc měli shromažďovat jen v sektorech po dvaceti, jež od sebe má dělit několikametrová vzdálenost. Sice to nikdo nedodrží, ale po té policejní provokaci před několika dny na Staromáku zjevně nemají represivní síly státu, jenž má v tento den svátek, příliš chuť na nějaké další dobrodružství. Ani ti, co je řídí – nebo především ti. Ministr vnitra Jan Hamáček (ČSSD) už v tomto případě určitě nesedí ve „velíně“, aby na úspěch „divadla o chuligánech“ osobně dohlédl.

Je to celé pro trpký smích – nejen kvůli chabé úrovni vystupujících. Policisté napočítali stovku účastníků, kolem nich učinili kordón, a další už tam nepustili. Takže ti, kdo přicházejí postávají za tím kordonem. Jsou sice na stejném náměstí, poslouchají stejná slova, provolávají stejná hesla – ale už nejsou na demonstraci. Jen tak na procházce, kterou (zatím) žádná „opatření“ nezakazují – kromě povinných roušek samozřejmě. Někoho dokonce sbalí, že si ji odmítl nasadit. Hašek by o tom uměl napsat pěknou poznámku do (tehdy ještě skutečných) novin či možná i povídku nebo fejeton. Haškové už ale vymřeli. Humor nahradily televizní škleby. Roste sice trochu ten lidový humor na internetu – ale také žádná řachanda k popukání to obvykle není.

Lukašenkův tajemný recept

Když je řeč o televizi a dalších mainstreamových médiích, která mají dost peněz, aby předstírala zpravodajství „z domova i ze světa“: Je to zajímavé. Zatím se jim podařilo utajit nám recept, který vlastní „opatrně nenáviděný diktátor“ – běloruský prezident-neprezident Lukašenko. Pořád vidíme v TV „zpravodajství“ pochodovat desetitisíce lidí ulicemi Minsku a dalších měst. Lidé se na sebe tlačí s rouškami i bez nich, řvou, dokonce zpívají (tedy provozují jednu z hlediska epidemiologického nejriskantnějších činností – alespoň podle ministra-neministra Romana Prymuly) – a nic.

Nepadají na ulicích zasažení morem, ačkoli jejich proruský diktátor žádná opatření (drtící mezitím zdravotně i ekonomicky většinu příkladně svobodných a liberálně-demokratických států Evropy) proti šíření Covidu neudělal. Švédsko hadr. Čím to, že se mu tam nehrouť zdravotnictví

nezahlcované tisíce nemocných, ani mrazačky na mrtvé nedoprovázejí demonstranty? Jak to dělá? Jak to, že jim shromažďování z důvodů ochrany života a zdraví populace vlastně nezakázal? Dokonce i na stávku se tamní občané vykašlali, přestože jim ji nařídila domnělá vůdkyně opozice jakási Svjatlana Cichanouská, která si právě užívá lidských práv a občanských svobod (slova, projevu, necenzury atd. jako všude na Západě) v litevském eurounijním exilu.

Mít stát není legrace

Nejspíš si vzala příklad z někdejšího Katalánského předsedy vlády Carlese Puigdemonta, který už dlouho pobývá v exilu německém, zatímco jeho svobodně zvolený možný nástupce dlí na rozdíl od Cichanouské ve vězení. To vše poté, co si Katalánci zorganizovali volby (referendum), jejichž smyslem bylo mít vlastní stát. A byli rozmláceni na padrti způsobem tak brutálním, že stát se něco podobného v Bělorusku, už by je NATO nepochybně „humanitárně bombardovalo“.

Ono totiž mít vlastní stát není legrace. A dokonce mít stát suverénní, v němž občané ve svobodném hlasování vytvářejí sbory, které pak definují zákony podle většinových zájmů veřejnosti. Ne aby je povinně přijímali (takzvaně implementovali) od nějaké daleké moci zpoza hranic – a ty svoje k nim tvořili už jen jako formální „přílepky“, aby se neřeklo. Mít takový stát stojí spoustu úsilí – a často bohužel i obětí nejvyšších. Po takovém touží kromě mnoha jiných národů na světě také starobylý národ – Katalánci.

Ostatně soudím...

Také jsme kdysi takový stát měli. Než jsme se propadli do seriálového efektu protektorátů: německého, sovětského – a opět německého (takzvaně bruselského). Většinu z těch (slovy G. Márqueze) „sto roků samoty“, co jsme si (patrně nedomyšleně) usmysleli mít z našeho starobylého státu natruc republiku a (protože se to vítězům Velké války – Američanům na místě prvním hodilo do jejich strategických anti-ruských záměrů) také ji vytvořili – jsme prožili v nějaké formě protektorátu.

Možná i proto už většinu ani příliš nebaví výročí republiky slavit. Maximálně slouží (tak jako letos) k politickým výpadům proti Hradu. Alespoň od chvíle, kdy tam nesedí posvátný zbabělec (dle filmu sponzorovaného z našich daní Českou televizí) a humanitární bombometník Václav Havel. Ten byl a je nedotknutelný, neboť má hlavní zásluhy o to, že o suverenitě už můžeme zase jenom snít: přivedl nás přece do božského humanitárního NATO a liberálně-demokratické EU, v níž se rozbíjejí hlavy pouze neukázněným Kataláncům – ať už jsou odkudkoli. Alespoň tak o něm praví zafixovaná báje, kterou již brzy zase uslyšíme a uvidíme odkudkoli, snad i když otevřeme olejovky. Neboť mučení zostřeným chvalořečením „vítězného listopadu“ máme už zase skoro na krku. Mor-nemor.

Jak asi proběhnou „oslavné demonstrace“? Možná po odstřelení Prymulý je nový sebevrah na místě ministra zdravotnictví povolí. Nebo že by se našim tajným, kteří zatím zdatně (pod hlavičkou Člověk v tísni a spol.) organizovali v Bělorusku neúspěšný státní převrat, podařilo vyfouknout Lukašenkovi jeho korona-tajemství? Uvidíme. Ale nejspíš si jen sentimentálně zavzlykáme „není nutno/není nutno/aby bylo přímo veselo“... – jakože jsme na to zase jednou vyžráli.

Na nic jsme nevyžráli. Mají nás pevně v pařátech. Piráti od Babiše po Bartoše a Fialu.

Ostatně soudím, že státní svátek si naplno užijeme, teprve až vypadneme z EU. A to se stane, až na vlastní kůži znovu zažijeme, co je to (ne)mít vlastní stát. Možná to bude stát zase obětí. Určitě ne ty covidové. Ale ty skutečné, nevymyšlené v podivných statistikách.

Stateční se rodí v každé době. A nemyslí na vyznamenání.

Pán Bůh náš stát, jeho historické národy - a naše budoucí hrdiny - ochraňuj!

Autor: Petr Hájek

Zdroj: <https://www.protiproud.cz>